

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Super poster, s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Koněvova 2660/141, IČ: 25063723, zastoupeného JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Švihance 1476/1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2012, č.j. MK 13205/2012 OPP, sp.zn. MK-S 205/2012 OPP,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 22.2.2012, č.j. MK 13205/2012 OPP, sp.zn. MK-S 205/2012 OPP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 8.808 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Marečka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2012, č.j. MK 13205/2012 OPP, sp.zn. MK-S 205/2012 OPP (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, ze dne 20.10.2011, č.j. S-MHMP 714123/2011, jimž byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 20/1987 Sb.) ve výši 95.000 Kč za umístění zařízení – velkoplošné reklamní plachty

na výšku přes dvě podlaží a na šířku přes celou fasádu, obsahující reklamu na film Harry Potter 7, včetně jejího kotvení a nasvícení 5 reflektory umístěnými pod reklamní plachtou, a panelu s označením provozovatele reklamní plochy „super poster“, vše na fasádě nemovitosti čp. 246 v k.ú. Nusle, obci Praha, postavené na pozemku parc.č. 21 v k.ú. Nusle, obce Praha, Křesomyslova ulice 25, Praha4 z ulice Bělehradské č. 5 bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu, podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítl promlčení postihu za tvrzené delikt ní jednání.

Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně i žalovaný uplatňují vůči němu nepřipustnou retroaktivitu postihu za užívání reklamního zařízení umístěného v souladu s tehdy platnou právní úpravou, tedy bez vyžádání závazného stanoviska Magistrátu. V této souvislosti namítl, že správní orgán I. stupně nezjistil dostatečně stav věci, zejména nezjistil, kdy bylo instalováno zařízení na předmětné nemovitosti, ačkoliv z vyjádření jejího vlastníka vyplývá, že k tomu došlo před 1.1.2007.

Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s výkladem pojmu „zařízení“ dle zákona o státní památkové péči, učiněným žalovaným. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.3.2012, č.j. 8Ca 169/2009-42, ve kterém bylo mimo jiné řešen spor o to, zda do pojmu „zařízení“ podle zákona o státní památkové péči patří i reklamní plachty. V uvedeném rozsudku soud uvedl: *„Skutkové podstaty správních deliktů musí být v zákoně přesně a jednoznačně vymezeny, aby každý mohl vědět, zda je jeho jednání trestné. V případě sankcionování by pojmy měly mít stejný význam, pokud zvláštní zákon nestanoví vlastní definici. Zákon o státní památkové péči definici pojmu „zařízení“ nemá, a proto ho nelze vykládat různě, tzn. odlišně od stavebního zákona. V soudem řešeném případě byl výklad pojmu nejednoznačný, a proto byla nejednoznačná i situace, které jednání je trestné a tudíž podléhá sankci, když nebylo jasně určeno, co přesně je reklamním zařízením, zda celé reklamní zařízení nebo i pouze sama reklamní plachta je takovýmto zařízením. Každá osoba může být sankcionována pouze za delikt, jehož skutková podstata je definována nerozporně. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6Ads 25/2009-87 a č.j. 6A 173/2002, podle kterých je třeba i ve správním trestání dodržet zásadu nullum crimen, nulla poena sine lege a tudíž trvat na tom, že správní orgán může postihnout určitý subjekt pouze tehdy, pokud ten svým jednáním naplní všechny znaky deliktu, které jsou uvedené v konkrétní skutkové podstatě obsažené v zákoně. Nelze pak dovodit sankční odpovědnost subjektu, pokud výklad pojmu „zařízení“ není jednoznačný, neboť nebyly naplněny znaky deliktu uvedené v zákoně o státní památkové péči. Z tohoto důvodu je rozhodnutí o uložení pokuty nezákonným rozhodnutím založeným na výkladu právní normy a Městský soud zrušil rozhodnutí napadené žalobcem v této věci a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.“* Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má žalobce za to, že výměna reklamní plachty není takovým zařízením, za které by mohl být postihován jako za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., ve spojení s ustanovením § 14 téhož zákona.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je nedůvodná, neboť napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy a nejsou dány důvody pro jejich zrušení. Dle názoru žalovaného je třeba reklamní plachty podřadit pod pojem „zařízení“ podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Jak žalovaný, tak magistrát, vyjádřili ve svých rozhodnutích názor ohledně interpretace dotčených ustanovení stavebního zákona tedy, že povinnost vyžádat si závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností vyplývá ze zákona o státní památkové péči a ten je tak v tomto případě jediným relevantním

obecně závazným předpisem. Vzhledem k naprosto jinému předmětu ochrany a účelu právní úpravy stavebního zákona a zákona o státní památkové péči je nutné některé pojmy zakotvené v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči vykládat širěji než pojmy uvedené ve stavebním zákoně. Pod pojem „zařízení“ dle výše uvedeného ustanovení pak spadají nejen zařízení dle stavebního zákona, ale také zařízení jako reklamní plachty a přívěsy, reklamní výstrč, reklamní samolepící folie, a to bez ohledu na způsob uchycení k nemovitosti či bez ohledu na výrobní materiál. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 69/2007-86 ze dne 15.11.2007, ve kterém byl vysloven názor, že se stěžovatelem lze jistě souhlasit, že s ohledem na požadavek právní jistoty je třeba nahlížet na právní řád jako na celek, tj. nevykládat jednotlivé právní pojmy zjevně odlišně a rozporně, nelze však tvrdit, že právní pojem definovaný v jednom právním předpise pro účely příslušného zákona je třeba bezvýjimečně a doslova aplikovat na jiný právní předpis, jenž se dotýká odlišné oblasti a jehož primární účel je zcela jiný. Už vůbec pak nelze dovodit obecnou striktní vázanost orgánů aplikujících právo takto definovaným pojmem za všech okolností a ve všech situacích, bez ohledu na další skutečnosti a bez toho, že by zákon, podle něhož aplikující orgán postupuje, obsahoval ustanovení o subsidiárním použití zákona, z něhož má být legální definice převzata, tedy bez toho, že by mezi dotčenými právními předpisy existoval vztah *lex specialis* vůči *lex generalis*. Na žádnou legální definici totiž nelze nahlížet jako na zcela univerzální. Výklad v širších souvislostech může být v mnoha případech hodnotným pomocným výkladovým hlediskem (analogie legis, případně i analogie iuris), nemůže však být považován za dogma, zejména tehdy ne, pokud by takto uplatněný ryze formalistický výklad směřoval k popření účelu zákona, jenž má být aplikován.

Žalovaný pak popřel důvodnost námitky, že reklamní plachta není zařízením dle stavebního zákona a proto nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, neboť dle žalovaného je i v případě reklamní plachty zachována povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Jinak by totiž závazné stanovisko nebylo jen podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu, ale samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Příslušný orgán státní památkové péče však musí v každém jednotlivém případě posoudit dopad umístění zařízení na zájmy chráněné zákonem o státní památkové péči. Vzhledem k výše uvedenému tedy žalovaný trvá na stanovisku, že velkoplošná reklamní plachta je reklamním zařízením a vyžaduje vydání kladného závazného stanoviska příslušného orgánu státní památkové péče. Žalovaný dále poukázal na čl. 2, 3 a 4 vyhlášky hlavního města Prahy č. 10/1993, o prohlášení části území hlavního města Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen vyhláška č. 10/1993), dle kterých dotčená nemovitost, resp. celistvost její uliční fasády, z důvodu umístění v památkové zóně Smíchov podléhá ochraně dle výše uvedené vyhlášky. Umístění velkoplošné reklamní plachty na fasádě této nemovitosti je v rozporu s účelem ochrany památkových zón.

Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce ohledně nepřipustné retroaktivity, když povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu státní památkové péče platila i před novelou zákona o státní památkové péči účinné od 1.1.2007.

K námitce promlčení žalovaný poukázal na povahu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) uvedeného zákona jako deliktu trvajících s tím, že tuto námitku je proto jako nedůvodnou odmítnout. Uvedl, že správní delikt, za který byl žalobce pokutován, vedl k vyvolání protiprávního stavu, jež byl následně žalobcem udržován a s ohledem na přiměřenou aplikaci teorie trestního práva a teleologický výklad ustanovení § 35 odst. 1) písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., je nutno ho považovat za delikt trvajících.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž setrval na své dosavadní argumentaci.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným, vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 9.8.2011, doručeným žalobci dne 22.8.2011 zahájil Magistrát hl. m. Prahy s žalobcem správní řízení o uložení pokuty podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 20.10.2011, č.j. S-MHMP 714123/2011 byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 20/1987 Sb.) ve výši 95.000 Kč za umístění zařízení – velkoplošné reklamní plachy na výšku přes dvě podlaží a na šířku přes celou fasádu, obsahující reklamu na film Harry Potter 7, včetně jejího kotvení a nasvícení 5 reflektory, umístěnými pod reklamní plachtou, a panelu s označením provozovatele reklamní plochy „super poster“, vše na fasádě nemovitosti čp. 246 v k.ú. Nusle, obci Praha, postavené na pozemku parc.č. 21 v k.ú. Nusle, Obce Praha, Křesomyslova ulice 25, Praha 4m z ulice Bělehradské č. 5 bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu, podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se správní orgán I. stupně vyjádřil k námitkám žalobce, přičemž zdůraznil, že věc posuzuje výhradně z hlediska památkové péče. Uvedl, že provádění zásahů uvedených v ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. představuje porušení zákona, na které je pamatováno skutkovou podstatou správního deliktu vymezenou v § 35 odst. 1 písm. h) uvedeného zákona, přičemž zařízení specifikovaná ve výroku rozhodnutí lze nepochybně kvalifikovat jako zařízení ve smyslu § 14 odst. 2 uvedeného zákona. Skutečnost, zda bylo vydáno stavební povolení či nikoliv, je v daném případě s ohledem na posouzení věci výhradně z hlediska památkové péče irrelevantní. K námitce, že reklama i osvětlení byly na nemovitosti umístěny před účinností novely zákona č. 20/1987 Sb., správní orgán uvedl, že toto konstatování, které žalobce ničím nedoložil, neodpovídá skutečnosti, neboť jednak sám obsah reklamy jej vyvrací, (propaguje film uvedený do kin v ČR v červenci 2011) a jednak snímky služby Street View z Google map, mapy spuštěné pro Prahu k 7.10.2009 potvrzují, že v době snímkování v květnu 2009 reklamní plachta na nemovitosti umístěna nebyla, byly na ní umístěny pouze reflektory, kotvení a panel z označením provozovatele reklamní plochy. K námitce promlčení podle § 37 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., uvedl, že zařízení specifikované ve výroku rozhodnutí je nepochybně zařízením ve smyslu § 14 odst. 2 uvedeného zákona, přičemž dle výkladového stanoviska Ministerstva kultury jako příslušného druhoinstančního orgánu je nutno správní delikty spočívající mimo jiné v umístění zařízení na památkově chráněnou nemovitost bez závazného stanoviska posuzovat jako delikt trvající, což má dopad zejména na posouzení běhu lhůt dle ustanovení § 37 odst. 2 uvedeného zákona. Ve věci definice trvajícího správního deliktu se správní orgán I. stupně v odůvodnění odvolal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 22.2.2005, č.j. 5A 164/2002-44. Uvedl, že objektivní lhůta v případě trvajícího deliktu může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu, tedy od okamžiku ukončení protiprávního stavu, v daném případě od okamžiku, kdy bylo zařízení umístěné v rozporu s právními předpisy platnými na úseku státní památkové péče odstraněno. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že je protiprávní stav nadále udržován, to je, že stále nedošlo k ukončení správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení sankce. Pokud správní orgán uloží sankci, a přesto nedojde k ukončení protiprávního stavu a ten je nadále udržován, trvá dále trvající správní delikt a odpovědnému subjektu lze uložit další sankci, neboť se jedná o nový skutek.

Odlišnost skutku je dána časovým obdobím, které správní orgán sankcí postihuje. V daném případě bylo umístění zařízení specifikovaných ve výroku rozhodnutí zjištěno dne 22.7.2011 a tedy reklamní plachta byla na nemovitosti umístěna nejméně k tomu dni a s ohledem na obsah sdělení, který plachta obsahovala, lze důvodně předpokládat, že byla na nemovitosti umístěna i před a po tomto dni. Pokud se jedná o výši pokuty, správní orgán I. stupně uvedl, že při jejím stanovení přihlížel v souladu s § 36 zákona č. 20/1987 Sb., ke všem relevantním kritériím a s ohledem na tyto meze správního uvážení stanovil výši pokuty. Uvedl, že již sama skutečnost, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 zakládá jak oprávnění, tak i povinnost správního orgánu uložit účastníkům řízení sankci. Zdůraznil, že ačkoliv znakem uvedené skutkové podstaty není zavinění, neboť odpovědnost účastníka řízení je objektivní, tj. za výsledek, posoudil z hlediska úvahy o výši uložené pokuty skutečnost, že si účastník z řady předchozích rozhodnutí musí být vědom protiprávnosti svého jednání. Pokutu stanovil při dolní hranici zákonné sazby, ale tak, aby citelněji zasáhla účastníka řízení. Z hlediska výše možné výše pokuty konstatoval, že ji udělil ve výši odpovídající 4,75% zákonné sazby stanovené zákonem.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22.2.2012, č.j. MK 13205/2012 OPP tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Odůvodnění tohoto rozhodnutí koresponduje s vyjádřením žalovaného k podané žalobě, jak bylo uvedeno shora. Odvolací orgán má za to, že v řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že to byl žalobce, kdo byl před umístěním zařízení na nemovitosti nacházející se v památkové zóně osobu povinnou k vyžádání závazného stanoviska příslušného správního orgánu na úseku Státní památkové péče podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. Tím, že si toto závazné stanovisko nevyžádal, ač k tomu byl podle zákona povinen, naplnil skutkovou podstatu správního deliktu stanovenou v § 35 odst. 1 písm. h) tohoto zákona. Odvolací orgán konstatoval, že shledal důvody pro potvrzení rozhodnutí o uložení pokuty a to na základě posouzení všech rozhodných skutečností. Dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a celé řízení, které jeho vydání předcházelo, jsou v souladu s právními předpisy, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování s objektivně zjištěného skutkového stavu, ke kterému dospěl po zákonném zhodnocení všech shromážděných důkazů, aniž překročil meze správního uvážení a toto hodnocení pak promítl v odůvodnění rozhodnutí. Výše pokuty vyměřená v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 20/1987 Sb., při dolní hranici zákonného rozpětí je dle názoru odvolacího orgánu přiměřená.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta za naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., kterého se měl dopustit tím, že nejpozději k datu 22.7.2011 umístil na fasádě nemovitosti čp. 246, k.ú. Nusle, Křesomyslova 25, Praha 4, z ulice Bělehradská zařízení – velkoplošnou reklamní plachtu, na výšku přes dvě podlaží a na šířku před celou fasádu, obsahující reklamu na film Harry Potter 7, včetně jejího kotvení a nasvícení 5 reflektory, umístěnými pod reklamní plachtou a dále panel s označením provozovatele reklamní plochy – „super poster“,

bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu vydaného dle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb.

Mezi účastníky je sporná otázka, zda předmětnou reklamní plachtu lze zahrnout pod pojem zařízení podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči.

Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání, provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

Podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 183/2006 Sb.) zařízením se pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska, či jiná konstrukce a technická zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8m² se považuje za stavbu pro reklamu.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží k reklamním účelům, je stavba pro reklamu.

Definicí pojmu „zařízení“ pro účely řízení podle zákona o památkové péči se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8As 63/2012-37, ve kterém vyslovil, že „Zákon o památkové péči pojem ‘zařízení’ nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. Bez legislativně řádné definice jsou však příslušná ustanovení zákona, v první řadě sankční, obtížně aplikovatelná. Zahnutí pouhých reklamních plachet bez dalších konstrukčních prvků pod pojem zařízení by vedlo k řadě dalších navazujících problémů. Předně by těžko bylo možné bez bližší zákonné definice rozlišit, do jakých rozměrů reklamní plachta zařízením ještě není a od jakých už je.“. Dovodil dále, že pokud by správní orgány takto postihovaly i výměnu těchto různých „zařízení“, došlo by nejen k zákonem zřejmě

nepředvídané zátěži samotných správních orgánů, ale i nepřiměřené a zákonem nepředvídané zátěži jednotlivců. Ve všech případech by pak orgány státní památkové péče narážely na naprostou právní nejistotu ohledně toho, co je postižitelné jako správní delikt a co nikoliv. Taková situace je však v právním státě vyloučena. Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci uzavřel, že pro výklad pojmu „zařízení“ obsažený v sankčním ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči je možné použít definici obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona, s odkazem na časté souběžné užívání při posouzení téže věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. K tomu odkázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že zákonodárce zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat a uzavřel, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. Tím ale nepopřel (s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu tohoto soudu čj. 2 As 75/2009-113), že v některých případech může rozhodovat orgán státní památkové péče bez toho, aby následně rozhodoval stavební úřad či jiný správní orgán. K argumentaci žalovaného (v oné věci stěžovatele) dále uvedl, že *„Jakkoli tedy vyvěšení reklamní plachty v památkové zóně může vést k nevzhlednosti budovy, nelze jej označit za závažnou změnu na budově samotné ve výše vyloženém smyslu“*.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány pojem „zařízení“, obsažený v zákoně o památkové péči nevykládaly ve shodě s definicí obsaženou v ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. Dle jejich názoru je k výkladu pojmu zařízení ve smyslu památkového zákona nutno přistupovat s ohledem na specifický předmět ochrany sledovaný památkovým zákonem a právními předpisy přijatými k jeho provedení, neboť tento je zcela odlišný od předmětu ochrany sledovaného stavebním zákonem. Dospěly k závěru, že pojmy uvedené v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o památkové péči lze stran některých z nich vykládat totožně s pojmy uvedenými ve stavebním zákoně, některé je však nutno vykládat širěji, a to s ohledem na rozdílný účel právní úpravy obou citovaných předpisů. Pod pojem zařízení dle památkového zákona tak dle žalovaného spadají nejen zařízení ve smyslu stavebního zákona, nýbrž i zařízení, jako jsou reklamní plachty a to bez ohledu na materiál, ze kterého jsou vyrobeny, a způsob, kterým jsou uchyceny k nemovitosti.

Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že samotnou reklamní plachtu lze zahrnout pod pojem „zařízení“ dle zákona č. 20/1987 Sb., a její umístění na fasádě předmětné nemovitosti bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu lze podřadit pod skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., je takové právní posouzení uvedené otázky s ohledem na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v jeho shora citovaném rozsudku nesprávný a je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce ohledně možného promlčení postihu za správní delikt je třeba uvést, že podle ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., lze pokutu uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Z obsahu spisového materiálu v dané věci vyplývá, že umístění reklamního zařízení na fasádě předmětné nemovitosti zjistil správní orgán I. stupně dne 22.7.2011. Tuto skutečnost žalobce

nikterak nerozporoval. O uložení pokuty rozhodl správní orgán I. stupně dne 20.10.2011 a rozhodnutí nabylo právní moci doručením rozhodnutí o odvolání dne 5.3.2012. K uložení pokuty došlo v rámci jednoroční prekluzivní lhůty, a uvedenou námitku proto soud neshledal jako důvodnou.

Jako nedůvodnou posoudil soud rovněž námitku, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkové závěry učiněné správním orgánem ohledně doby umístění zařízení specifikovaných ve výroku rozhodnutí na fasádě předmětné nemovitosti mají oporu ve spisovém materiálu, přičemž své tvrzení, že k instalaci uvedených zařízení došlo před datem 1.1.2007, žalobce ničím neprokázal.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.

V dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu posoudil odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty a to s přihlédnutím k citované judikatuře Nejvyššího správního soudu ve věci pojmu „zařízení“ a při svém dalším rozhodování zohlednil i skutečnost, že pokuta byla žalobci uložena za umístění zařízení, které spočívalo v umístění velkoplošné reklamní plachty, specifikované ve výroku rozhodnutí, včetně jejího kotvení a nasvícení pěti reflektory umístěnými pod reklamní plachtou a panelu s označením provozovatele reklamní plochy „super poster“ a to bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů tvoří soudní poplatek ve výši 3000 Kč a dále odměna zástupce žalobce a náhrada hotových výdajů. Mimosmluvní odměna činí 4200 Kč, za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) po 2100 Kč podle ustanovení §7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky 177/1996 Sb., a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč a 21 % DPH z odměny za zastupování a náhrady, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve výši 1008 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), celkem tedy 8808 Kč.

Soud nemohl opomenout, že žalovaný v podání ze dne 9.6.2014 požadoval, aby v případě, že napadené rozhodnutí zruší, soud nepřiznal žalobci náklady řízení ze převzetí zastoupení advokátem, ani za sepsanou repliku. Přitom poukázal na rozhodnutí senátu 3A zdejšího soudu, který vycházel z toho, že totožný advokát zastupuje žalobce ve všech soudních sporech vedených u zdejšího soudu a že se jedná o skutkově a právně srovnatelné věci, které se odlišují jen v minimální míře. V dané věci soud neshledal důvod pro nepřiznání odměny za převzetí zastoupení, neboť právní zástupce žalobce ve skutečnosti úkon převzetí zastoupení před podáním žaloby v této věci prokazatelně učinil. Pokud jde o přiznání odměny zástupci žalobce za sepsanou repliku k vyjádření žalovaného, tuto soud považoval za nadbytečnou, k jejímu sepsání žalobce nevyzýval a navíc žalobce v replice pouze zopakoval skutečnosti již uvedené v žalobě. Proto za tento úkon žalobci náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová